

### **Slavnost na počest rodákovu**

Milovala jsem venkov, v noci se mi zdávalo o kočkách a modré trávě a byla jsem nešťastná. Město tehdy leželo všude kolem nás, babička sbírala do modré zástěry padaná letní jablka a čas se pomalu přesýpal k podzimu, růžové sny o kočkách se staly skutečností a já mám dnes pocit, že se mi to všechno snad jenom zdálo a ve skutečnosti jsem to nikdy nezažila. Jenže tehdy v tom roce 1970 byla doba jiná než dnes; u Červeného mlýna v šlehaných loukách skutečně stály napěněné olše, k poutnímu kostelu v lipách táhla opravdická procesí až od Domažlic a celé městečko se chystalo k důstojné slavnosti na počest rodákovu, na kterou se pochopitelně taky všichni těšili, a zvlášť my, děti, protože všichni byli u vytržení ze slavobrán a krojů a oslav, zatímco nás si nikdo moc nevšímal, a tak jsme se motaly skrz to hemžení, nasávaly vůně příští slávy a nadšeně překážely všude, kde se překážet dalo.

Rodák byl před sto lety nejspíš stejný jako my, ale tehdy jsem ho byla schopná vnímat jen jako vysokého zamračeného fousatého pána, co měl obraz na radnici a od pasu nahoru taky seděl na průčelí školy a my se ho báli, hlavně já, protože jsme doma měli stará kachlová kamna, a na nich nahoře, až u stropu, sedělo něco velmi podobného, akorát to mělo navíc rohy a špičaté uši, a babička tomu říkala Luciper. Tak ten slavný rodák kdysi odešel z městečka, aby to ve světě dotáhl na pána; a to se mu taky povedlo, a tak mu celá ves chtěla ke stým narozeninám vzdát hold a úctu, kterou mu nevzdala, dokud ještě žil.

Kolem nás šel pomalu čas a městečko se oblékalo do svátečního, pan farář bílil kostel a paní Mudrová pletla věnečky z pomněnek a zdobila jimi obrazy křížové cesty Páně, kterou jsme my děti s nadšením očumovaly a prsty hladily vypouklé tělo Krista na kříži; pan starosta Boubřle pucoval zase rodný domek slavného velikána a vyhazoval ven haraburdí, které se tam během času nashromáždilo; moje babička leštila jelenicí skla v rámečcích se starými fotografiemi; laskala a mazlila se s nimi jako s dětmi a já jen zpovzdálí žasla nad krouceným knírem mého pradědečka Adolfa se zlatou helmou a vavřínovými listy, protože on byl náčelníkem hasičů a jeho zahnědlá fotografie měla být vystavena v slavnostně vyzdobené síni hasičárny, kde už dávno pan Beníšek vyvezl na trávník staré stříkačky a spolu se svými třemi dcerami je celé dny vyblýskával do zlata. A babička zatím vybírala druhou pradědečkovu fotografii, která měla přijít pod cedulku "zakládání Sboru dobrovolných hasičů v Plánici", a chtěla jen tu, na níž by nebyla moje hříšně krásná prababička Karolína, protože by si návštěvníci hasičárny určitě daleko víc všímali jí než pradědečka Dolfiho. Pan Venclíček zase secvičoval s kapelou slavnostní pochod, seděli přitom na bílých židlích v kvetoucí zahradě hospody U Sedláčků, kde sem odedávno říkalo Santa Fé, ve vysoké trávě plavaly noty a partesy, paní hostinská Sedláčková ve škrobených zástěrách jim nosila plzeňské pivo v oroseném džbánu a čím víc se schylovalo k večeru, tím falešnější tóny se zpod jabloní linuly; a když už byla tma tmoucí, utíkali i Sedláčkovici kocouři, protože to hrozné vrzání se nedalo poslouchat. Jenže zrovna právě Santa Fé stálo na kopci, takže fidlání, vrzání a mňoukání se neslo hezky daleko do všech stran a hejkala zpod Vlčí hory od toho léta už nikdo víc neviděl.

A tak se blížily žně, opomněnkovaná křížová cesta se zase zavěsila na bílé kostelní zdi, nad vchodem do hasičárny se nádherně mračil můj pradědeček a uvnitř z jedné z fotografií zářila krása mé prababičky, Marie, Marta a Magdalena Beníšků ověncily zlaté stříkačky a Sedláčkovici

Napsal uživatel Tony  
Pátek, 05 Srpen 2005 04:00

---

kocouři se zase mohli vrátit do svého rajónu, protože pan Venclíček už domňoukal svoji tuš a soukromě začal vyučovat hezkou paní hostinskou opernímu zpěvu. A tak a nejinak k nám přišlo to krásné ráno, kdy se před sto lety rodák narodil. Nás, děti, oblékala paní Hrdinová; rázem z nás byly selky a sedláci, na červené sukni černé lemování, krejzlík a bílá holubička, černé sandálky a nadýchané krajky rukávů. Pan Touš vyjel ven se svými fuksami a žebříňákem s fábory, koně neklidně podupávali a pan Touš je hladil po lesklých šíjích; cestou k rodnému domku slavného rodáka se k nám přidaly ještě Macháčekovic sivovranky, kobyly Micka a Minda, s bílými chocholy a stuhami v hřívách, na něž, jak pan Macháček pyšně zdůrazňoval, dala jeho paní svůj třicet let starý svatební vějíř z per. A tak jsme jeli, dva žebříňáky, kopyta klapala po vypulírované dlažbě a slunce svítilo, před domkem na Novém Městě už stál nastoupený pan Venclíček i s kapelou, žebříňáky zastavily a čekali jsme pod vysokou májkou, co bude; už přišel i pan starosta Boubřle, celý ve svátečním, a moje babička s kloboučkem a střevíčky na kramflíčkách se ještě odběhla podívat do hasičárny, zda fotografie visí tak jak mají, a pro jistotu ještě cípkem krajkového kapesníku přetřela zasklené oči krásné prababičky, aby její třpyt udeřil do tváře každého příchozího. Slunce připalovalo a čekalo se na pány z Klatov, co nám přijedou k tomu všemu udělat proslov, moc se o tom mluvilo, jaká prý to bude sláva a že prý budeme možná i v novinách. Slunce připalovalo a my se nudili, Toušů kobyly Limba, jíž se ovšem neřeklo jinak než Klimba, protože pořád klímala, usnula tak jak byla, zapřažená do zvonících postrojů, a čekalo se dál. Teprve když už koláče na mísách okoraly, věnce na vozech začaly vadnout a břeskna tuš pana Venclíčka definitivně pozbyla své břesknoti a vytekla z ní všechna šťáva, a hlavně když už to nikdo nečekal, objevila se v ulici volha s klatovským číslem. Jenže to už nikdo nemával, my děti jsme už dávno měly jinou zábavu; pan Beníšek nechal stříkačky stříkačkama a s panem starostou se už před polednem zpili do němoty v Santa Fé, a hlavně pan Venclíček kašlal na nějaké panáky z okresu a odmítl hrát; když prý neumíte chodit včas, nic nebude, rozkřikl se a roztrhal noty. K dovršení toho všeho Klimba, uvolněná z postraňků, sebou plácla přímo na vyhřátou silnici, takže volha ani nemohla projet s hlasitým troubením náměstíčkem kolem dokola. S funěním z ní vylezl tlustý pán v pomačkaném saku a hrnul si to za pultík; napřed se ale musely seštelovat mikrofony, pak se mu někde ztratily papíry, takže si pro ně lezl pod narychlo sbitou tribunu, která se pod jeho vahou povážlivě kymácela; pak začal svůj projev číst odprostředka, zmatkoval a ozvalo se první pískání; začal od začátku a přeskakoval slova i celé věty, hlas se mu chvěl jako vzduch nad rozžhaveným asfaltem, nikdo ho neposlouchal a jen pan starosta s panem Venclíčkem, zpití jak zákon káže, tleskali, jakmile udělal chybu, takže tloušť znervózněl ještě víc a pletl se už napořád, k potlesku se přidávali ostatní a pán nevěděl, co dál; Klimba stříhala ušima, věnce vadly a nebe bylo pořád modré jako len, u náhonu v našlehaných loukách stály zpěněné olše a já dostala večer nasekáno na zadek, stejně jako všichni moji přátelé, ačkoliv jsme vlastně za nic nemohli; to my jen seděli na stříkačkách u hasičárny a pan Hyben mezitím napumpoval vodu a Frantu Roubů napadlo, jestli přestříkneme támhletu střechu. A tak jsme to pořádně rozpálili, točili klikou jak zběsilí, pumpovali jak šílenci, zráchali celou silnici a přilehlá stavení, a snad kdyby byl býval někdo doma, aby nás včas zmlátil a seřezal, nemuselo se nic stát a o slavnosti na počest rodákovu se mohlo psát dokonce i v okresních novinách. Jenže všichni se nudili před kecpultem, a tak jsme pumpovali a pumpovali, až nakonec ze zlatého zobáčku hadice letěl k nebi stříbrný proud, opisoval obří oblouk nad Štěřbovic střechou a ladně padal někam za ni, jásalí jsme a řvali a pumpovali dál, a přitom nikdo z nás netušil, že přesně za tou střechou je náměstíčko a že na druhém konci toho vodního duhového oblouku je pěkný kecpultík pro bařtipány z okresu, a že první dávku slízla spící Klimba, která vyletěla na všechny čtyři a rozšvihala žebříňák o nejbližší

## Slavnost na počest rodákovu + Náš zákazník - náš člověk

Napsal uživatel Tony  
Pátek, 05 Srpen 2005 04:00

---

lípu. My se jen smáli, zmáchaní a šťastní, a když nám pod obloukem projela černá volha, netušili jsme, že v ní sedí ten nejzmáchanější a nejvzteklejší klatovský okresní tajemník, jakého kdy naše městečko vidělo...

**Eva Šklíba Obůrková**, Brno  
*Trapsavec 1993, 3. místo próza oldpsavců*

### **Náš zákazník - náš člověk**

Člověče co mi to sem nesete  
To vidím že svět  
o vy to jdete reklamovat?  
To ale teda silně po termínu  
Ne tohle už vám nikdo nespraví  
zkuste to nějak sami  
tento model se neosvědčil  
Jiný bohužel není na skladě  
Jo venku by se něco našlo  
jestli máte možnost vycestovat  
ale tady?  
Zeptejte se v příštích třetihorách

**Iva Tapi Synáková**  
16. 5. 1989

**Trapsavec č. 31:** Povídka: Slavnost na počest, autor: Eva Šklíba Obůrková, Báseň: Náš zákazník, náš člověk, autor: Iva Tapi Synáková, Ilustrace k povídce: Z celé jižní eskadrony